

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 4. Marcadelli fidelitas, & iniustum supplicium, miraculis compensata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

crita, pro mago, pro desperato, pro suspendiario ubique proclamarer? Hæc omnia non dixit: quia Deo sua iudicia permisit; quæ tantæ sunt sapientiæ, vt per illam ipsam humiliationem, per ignominiam, per infamiam, illum tantopere exaltarent. Sic sanctitas illius eluxit; sic patientia probata est, sic homines ipsi errores suos didicerunt agnoscere atque emendare. Viderunt enim & suam in iudicando temeritatem, & aliorum sanctitatem, quos temerè iudicauerunt.

§. IV.

Marcadelli fidelitas, & iniustum supplicium, miraculis compensata.

Vtitur Deus iisdem modis sæpius, sæpius enim pari infamiæ genere homines sauciantur. Vt igitur historiam historiâ confirmemus, audi Cæsarium. *In Ferraria ciuitate Longobardie, ante annos paucos, erat homo quidam Marcadellus nomine, mira simplicitatis, & erga Sanctorum loca maxima deuotionis: Qui cum ob nimiam simplicitatem à multis pro fatuo haberetur, & in oculis DEI esset prudentissimus, quidquid de suis laboribus ultra necessitates natura reseruare poterat, illud in visitando limina beati Iacobi in Compostella,*

Cæsarius
lib. 6. il-
lustr. mi-
racul. c. 33^a

E e

ant

aut Beatorum Apostolorum Petri & Pauli fideliter expendebat. Tempore, quo potuit, hominum pecora pavit, & cum prae senectute ad hoc minus sufficeret, ostiatim mendicando elemosynis fidelium victitabat. Non recedebat ab Ecclesia, dum diuina in ea agerentur, unde ab omnibus amabatur. Qui, cum feruentius versaretur in quadam villa dicta dioecesis, & in ecclesia eiusdem villa thuribulum argenteum negligentius pendere conspexisset, timens tamen damnum Ecclesiae, quam sua conscientia, ait Sacerdoti; Non secure hic pendet tale thuribulum. Dicente illo, quia multis annis sine periculo illic pependisset, Respondit Marcadellus: Sape hoc una die euenit, quod in mille annis non contingit. Quid plura? Instinctu Diaboli thuribulum subtrahitur, non tamen Marcadello furtum imponitur. Quod cum fur, Domino prohibente, & seruo suo occasionem Martyrii preparante, vendere non posset, nec auderet, sciens hominem esse simplicissimum, & Ecclesiam illius notissimum, eum secretè adiit, & quia ipse idem rapuisset vas, prius tamen recepto sacramento ne se proderet, sibi confessus est: Cui ille respondit: Da mihi thuribulum, & ego illud nullo sciente bene restituam, & si necesse fuerit, etiam animam meam ponam pro te. His auditis, fur

thuri-

thuribulum ei tradidit, quod ille feno inuolutum, sacco suo immisit. Qui cum plus solito praefatam Ecclesiam frequentaret, ut thuribulum cautè, & sine nota in locum suum reponere posset, die quadam nimia tempestatum violentia à foribus Ecclesiae, quae tunc clausa fuerat, depulsus vicina domus solatium expetere cogebatur, saccelli sui oblitus: quem homo quidam pertransiens lenauit, & cuius esset non ignorans, uxori suae seruandum commisit, ut Marcadello quarenti illum restitueret. Quae sacci ponderositate sentiens, marito respondit; Non potest tanti ponderis esse panis, puto quod ex nimia simplicitate illum impleuerit lapidibus. Apertoq; sacco, cum thuribulum in eo reperisset, & subito clamore vicinis inuentum prodidisset, accurrit populus, accurrit tandem & ipse Marcadellus. Requisitus de sacco, cuius esset, mentiri noluit, sed respondit; Saccus meus est, sed quod in eo est, vestrum est. Ego thuribulum furatus non sum, non tamen furem prodam. Et recitauit eis per ordinem, qualiter ad se aduenerit, & quid furi promiserit. Dicentibus eis; Lex est Longobardiae, ut vel furem prodas, vel furis poenam subeas; respondit; in manibus vestris sum, quod iustum est, facite de me. Illi sibi prospicere volentes, hominem Ferrariam ducen-

tes, potestati obtulerunt, casum exposuerunt, innocentia eius, ac simplicitati testimonium bonum perhibentes. Quem cum index inducere non posset, ut furem publicaret, capituli sententia super eum data, ante fores maioris Ecclesie, tamquam sacrilegi reus, decollatus est; cuius corpus à quibusdam in eodem loco sepultum est. Nocte sequente, cum quadam religiosa matrona civitatis ad Ecclesiam, propter matutinarum solemnia irent, venissentque ad tumulum eius, cantus angelicos illic audierunt, cereos arden-tes viderunt, insuper & suavisissimi odoris fragrantiam senserunt. Quod cum secunda, & tertia nocte plenius comperissent, quæ audierant, vel viderant, seu etiam senserant, Episcopo civitatis retulerunt. Qui cum esset vir religiosus, aliquibus secum assumptis, cum nocte quarta esse ita, ut mulieres dixerant, experimento didicisset, super tumulum hominis Dei basilicam fabricari fecit, & fiunt ibi miracula usque ad hodiernum diem, ad laudem nominis Christi.

§. V.

Plurimos, per infamiam, & quidem etiam sanctissimos, ad gloriam duci.

- Quid his talibus exemplis vult divina sapientia aliud, quam ut in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros, in multa
 2. Cor. 6. patientia
 4. patientia